

Но!

Микола Білокопитов

Федько, як був іще хлоп'ятком,
На шию забиравсь до татка
Й гукав (як вершники в кіно):
— Но!..

І, догоджаючи маляті,
Татусь конем скакав по хаті
(Аби не плакало воно):
— Но!..

Тепер на шиї в того татка —
Федько, невістка й онучатка.
І кожен ногу в стремено:
— Н-но-о!!!